

Протокол

№

гр. София, 03.06.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в
публично заседание на 03.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **8568** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

При спазване на разпоредбите на чл. 142, ал. 1 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК, на поименното повикване в 09,13 часа се явиха:

ЖАЛБОПОДАТЕЛЯТ К. Е., ГРАЖДаниН НА ТУРЦИЯ – редовно призован, явява се лично, заедно с АДВ. И., с пълномощно по делото.

ОТВЕТНИКЪТ НАЧАЛНИК-ОТДЕЛ „МИГРАЦИЯ“ ПРИ СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ – редовно призован, не се явява, не се представлява.

От пълномощника на ответника юрк. В.-Г. са постъпили писмени бележки на 01.06.2026 г., с които се моли жалбата да бъде оставена без уважение като неоснователна и необоснована; излага се становище по съществото на спора; моли се за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР и се прави възражение за прекомерност по отношение на претендираното адвокатско възнаграждение. Със същите са представени доказателства за компетентност на органа, издал оспорения административен акт.

АДВ. И.: Да се даде ход на делото.

СЪДЪТ като не намери процесуални пречки за даване ход на делото

ОПРЕДЕЛИ:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО

АДВ. И.: Поддържам жалбата.

СЪДЪТ, съобразявайки становищата на страните намира, че между тях не са налице предпоставки за сключване на споразумение, поради което на основание чл. 146 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК

ОПРЕДЕЛИ:

ДОКЛАДВА ДЕЛОТО

Производството е по реда на чл. 46 и следващите от Закона за чужденците в Република България, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на К. Е., гражданин на Турция, чрез адвокат Т. А. И. срещу Заповед № 5392 ПАМ-2145/02.08.2024г. на началника на отдел „Миграция“- СДВР, с която на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 41, ал. 2 ЗЧРБ „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“, която да се изпълни в страната на произход на чуждият гражданин. Административният орган не е допуснал предварително изпълнение на оспорения акт.

С определението за насрочване на делото, съдът е разпределил доказателствената тежест между страните, като е дал на същите указания по реда на чл. 170, ал. 2 от АПК, чл. 154, ал. 1 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК.

АДВ. И.: Запознат съм с административната преписка. Считаю, че тя е представена в цялост. Да се приеме.

СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИЕМА заверените копия от документи, съдържащи се в преписката по издаването на оспорения акт като доказателства по делото.

ПРИЕМА представените с писмените бележки на 01.06.2026 г. от пълномощника на ответника юрк. В.-Г. писмени документи, касаещи компетентността на органа, издал оспорения акт като доказателства по делото.

АДВ. И.: На основание чл. 142, ал. 2 от АПК, представям и моля да приемете Удостоверение за сключен граждански брак и Удостоверение за раждане в уверение на това, че доверителят ми междуременно от времето на издаване на оспорения акт до сега е сключил брак с българска гражданка и вече има и дете български гражданин. По аргументи по чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ наличието на семейни връзки е един от елементите, които задължително се преценява при постановяване на мярка като процесната. Действително тези обстоятелства са последващи издаването на оспорения акт, но са налични до момента на приключване на устните състезания, поради което считам, че са релевантни.

СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИЕМА днес представените от адв. И. Удостоверение за сключен граждански брак и Удостоверение за раждане. Тяхната относимост към предмета на спора ще бъде обсъдена в крайния съдебен акт.

АДВ. И.: Моля да допуснете един свидетел, който водим – това е съпругата на доверителя ми, която ще даде показания, относно наличието на трайни семейни връзки между него и Република България.

СЪДЪТ ДОПУСКА до разпит посочената свидетелка.

СЪДЪТ сменя самоличността на свидетелката по представената лична карта:

Г. Б. К.: Българка, българска гражданка, не съм осъждана. Съпруга съм на Е. К.. Не водя дела със СДВР и не работя в СДВР.

ПРЕДУПРЕДЕНА за наказателната отговорност по чл. 290 от НК. На същата бяха разяснени правата ѝ по чл. 166 от ГПК.

ОБЕЩА да каже истината.

СВИДЕТЕЛКАТА: Съгласна съм да свидетелствам, въпреки че съм съпруга на жалбоподателя.

СЪДЪТ пристъпи към разпит на свидетелката:

НА ВЪПРОСИ НА СЪДА:

СВИДЕТЕЛКАТА: Познавам г-н К. от 2022 г. Сключихме граждански брак на 11.10.2025 г. Имаме родено от брака ни дете, родено през месец февруари 2026 г. Живеем заедно с г-н К.. Живеем под наем в [жк], [улица]. Съпругът ми, доколкото знам е от тринадесет години в България. Той е дошъл като студент, за да учи тук и в момента има транспортна фирма, която функционира от няколко години. Няма наети работници в тази фирма. Доколкото знам фирмата се занимава с превози в чужбина. Нямам представа с какви транспортни средства се осъществяват превозите. Доколкото знам всеки път транспортът е различен. Не знам дали фирмата има офис. Организацията на дейност на фирмата се осъществява от съпруга ми. Преди имаше офис, а сега работи от вкъщи. Съпругът ми освен мен и детето ни няма други роднини в България. Съпругът ми разбира български език – той е учил в България. Той има български приятели и познати, с които се среща. Среща се с тях самостоятелно и в мое присъствие. Аз в момента не работя. Издържа семейството си заедно. Аз получавам майчинство, а съпругът ми има доходи. Съпругът ми получава ежемесечно различен доход от около 1 000 евро – 1 500 евро. Той плаща наема на жилището. Съпругът ми има родители в Турция, които са посещавали България. Последно сестра му беше при нас, мисля че на 29.04.2026 г., а майка му беше тук, когато се роди сина ни и ни изписаха на 01.03.2026 г. В Турция те живеят в [населено място]. Не знам съпругът ми да е имал никакви проблеми по време на престоя си в България, но имаше проблеми относно разрешителното за пребиваване. Тези проблеми започнаха 2024 г., защото съпругът ми кандидатства за постоянно пребиваване и му беше отказано. Доводът е, че го смятат за заплаха за националната сигурност. Той обжалва отказът, последната инстанция даде отрицателно становище.

НА ВЪПРОСИ НА АДВ. И.:

СВИДЕТЕЛКАТА: Ако бъде изпълнена мярката „връщане в страната на произход“, аз няма как да се грижа сама за детето си, защото единствената физическа и финансова помощ, която получавам е от съпруга ми, освен майчинството. За мен и детето ще бъде много трудно да се установим да живеем в Турция, тъй като не знам документално как ще се случи цялата процедура, не познавам града, държавата, не знам техния език, тяхната култура, отделно тук получавам помощ за детето от моята майка. Тук има кой да ми помага. Детето ми има задължителни ваксини, които му предстоят и не знам как ще се случи това нещо там.

АДВ. И.: Нямам други въпроси.

СЪДЪТ след приключване на разпита освободи свидетелката от залата, като ѝ върна личната карта.

АДВ. И.: Нямам други доказателствени искания.

СЪДЪТ, съобразявайки липсата на доказателствени искания от страните намира, че делото е изяснено от фактическа и правна страна, поради което

ОПРЕДЕЛИ:

ДАВА ХОД НА УСТНИТЕ СЪСТЕЗАНИЯ

АДВ. И.: Моля да отмените оспорения акт. При издаването му формално са били налице предпоставките, а именно отказ за продължаване на право на пребиваване на чуждия гражданин, адресат на мярката. Само, че към момента на постановяване на акта този отказ не е влязъл в законна сила, от една страна, така че да предпостави издаването му и от друга, моля да имате предвид на основание чл. 142, ал. 2 от АПК новонастъпилите обстоятелства, от значение за личното положение на чужденеца, които попадат в кръга на хипотезите, които задължително се изследват при издаване на процесна мярка, каквато е „връщане“ по аргумент от нормата на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ. Тук моля да им предвид, че Република България следва стриктно да спазва принципите на ЕКЗПЧ, едно от които основни такива, въведено в чл. 8 е правото на личен и семеен живот. Безспорно е, че държавите могат да регулират тези процеси и то не е гарантирано, че трябва да се получи пребиваване на това основание, но със сигурност това как една такава мярка, каквато е „връщане“ ще се отрази е въпрос на личното положение на лицето, спрямо което се налага е въпрос, който следва да бъде изследван задължително в едно такова производство, което не се е случило, тъй като не е било налично към момента на постановяване на акта и считам, че следва да бъде отменена заповед за ново разглеждане и произнасяне, съобразно актуалното лично положение на нейния адресат. В този смисъл считам, че е незаконосъобразна мярката и освен това, не е изследвано дали чужденецът може да се върне в Република Турция, което пък е задължение по чл. 46 от ЗЧРБ. Обръщам внимание, че тук не е имало процедура по кандидатстване за международна закрила, така че преценка дали Турция е сигурна страна за чужденеца е била наложителна, тъй като не е имало произнасяне по този въпрос от ДАБ, което да предпоставя издаването ѝ без допълнителна преценка на настоящата процесна заповед и за това моля съда за отмяна на административния акт.

СЛЕД ПРИКЛЮЧВАНЕ НА УСТНИТЕ СЪСТЕЗАНИЯ, СЪДЪТ ОБЯВИ, ЧЕ ЩЕ СЕ ПРОИЗНЕСЕ С РЕШЕНИЕ СЛЕД СЪВЕЩАНИЕ В ЗАКОНОУСТАНОВЕНИЯ СРОК.

Протоколът е изготвен в съдебно заседание, което приключи в 09,37 часа.

СЪДИЯ:

СЕКРЕТАР: